

*Ti megírtátok...
mi megfestettük*

Szeretettel köszöntünk a
Mesék Birodalmában :)

Ebben a kis mesekönyvben hét mesét gyűjtöttünk össze, amit gyermekek írtak.

Nekünk felnőtteknek az volt a dolgunk, hogy visszaszárnyaljunk egy mesebeli fantáziavilágba, és képeket álmódjunk meg hozzá.

Elmondhatatlan élmény volt ez mindkét részről :)

A kicsik boldogan írták a kis történeteiket, mi pedig újra gyermekként kezdtük el látni a világot :)

Olvassátok olyan nagy örömmel és kedvvel, mint ahogy mi állítottuk össze nektek :)

Osszátok meg hírét ennek a kis könyvecskének, hisz büszkék lehetnek rá mindannyian, akiknek írásai bekerültek, ezért hadd lássák minél többen, mennyi csodás kis írópalánta növeszti tollacskáit köztünk :)

Akik az illusztrációkat készítették, és ezúton is köszönöm nekik még egyszer, hogy azonnal mindegyikük örömmel vállalta ezt a kis kirándulást a mesék világába (a nevükre kattintva megtalálod őket a weben):

[Káli Mónika](#)

[Pomlényi Paulina](#)

[Tarnay Tünde](#)

illetve jómagam [Lami](#)

Tilos ennek a kiadványnak bármely részét anyagilag haszonnal sokszorosítani, információs rendszerben tárolni, vagy sugározni bármely formában vagy módon, a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül!
Tilos továbbá terjeszteni másféle kötésben, borítóval és tördelésben, mint amilyen formában kiadásra került!
A szerző honlapja: www.lamibakos.com
Kiadja: Navar Consulting Kft.

A furcsa tükörképek

Írta: Belléncs Bori – 9 éves

Illusztrálta: Tarnay Tünde

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy ló meg egy zebra. A zebrát Csíkosnak hívták, a szürke kancát Szöszi. A Vadnyugaton éltek mindketten.

Egy szép napon azt mondja a zebra a lónak:

- Legyünk barátok! Teljesen egyformák vagyunk, mind a ketten lovak, csak te szürke, én pedig csíkos.

- Igazad van. – vágta rá gondolkodás nélkül. – Legyünk barátok!

De a nagy beszélgetésben nem vette észre Szöszi, hogy közelednek feléjük az emberek. A pacit sajnos elvitték egy zsúfolt helyre. Óriási tömeg volt. Hirtelen megpillantott egy furcsa kaput, amelyre egy táblát akasztottak:
LÓKERESKEDÉS

Egy karámban néhány ló nyugtalankodott. Szöszi nagyon megszeppent.

Csíkos törte a fejét, őt miért nem zárták be, majd gondolkodni kezdett, hogyan tudná kiszabadítani a legjobb barátját, aki olyan volt neki, mint a testvére.

Ebben a pillanatban Szöszi észrevette Csíkoszt, amint rúgkapál a kerítésnél. A bezárt lovak szélesebben vágattak ki a karámból, ugyanis a zebra rúgásait nem bírta ki a gyenge kapu.

Egy tacsó is utánuk eredt. Amint egy tisztáshoz értek, az öreg, bölcs kutya odament Csíkoshoz és Szöszihez, akik elújságolták neki, hogy testvérek.

- De hisz ez lehetetlen! – kacagott föl a tacsó.
- Miért? – nézett össze a két jó barát.
- Mert te csíkos vagy. – fordult a zebrához. – Te pedig nem! – mondta a lónak.
- Nahát! – csodálkozott Csíkos.
- Akkor legyünk barátok, örökre!

Szöszi beleegyezett. Itt a vége, fuss el véle.

Dici és Duci, a két jóbarát

Írta: Duverger Rebeka - 8 éves

Illusztrálta: Pomlényi Paulina

Volt egyszer két jóbarát. Tudjátok, hogy ám nagyon különleges nevek voltak ezek? Dici és Duci. Gondoljatok bele!

Egy szép napon sétálni ment a két jóbarát. Egy tópartra értek. Leültek egy padra és beszélgetni kezdtek. Dici megkérdezte:

-Mi a kedvenc állatod?

Nem jött válasz.

-Jaj, Istenem! Hát persze! Úszni mentél.

Amikor kijött a vízből Duci, Dici megkérdezte:

-Hoztál valamit a víz alól?

-Bocsi, de nem!- mondta. Egy kicsit Dici elszontyolodott. Azt remélte, hogy Duci hoz majd valamit.

Duci nem merte elmondani, hogy majdnem elsüllyedt a vízben. De végül el kellett mondania.

- Figyelj, Dici! Tudom, hogy ez nem szégyen, de hát nem gondoltam volna, hogy majdnem lesüllyedek már a víz alá, hisz fogyókúrán vagyok.

-Figyelj, Duci, ha megtörölköztél, és felöltöztél, lenne egy jó ötletem! Mi lenne, ha hazamennék, hoznék néhány rágcst meg pikniktakarót és akkor meg tudunk uzsonnázni, jó?

-Persze, persze, jó ötlet a piknikezés!

-Duci, te figyeltél rám?

-Ööö... persze!

-Tényleg figyeltél?

- Ööööö... Igen!

-Akkor megyek a rágczáért és a pikniktakaróért. Mindjárt jövök!

Dici gyorsan hazament és hozott dolgokat a piknikhez.

-Visszajöttem, Duci! Milyen szendvicset kérsz? Sajtosat vagy szalámisat?

-Hmm. Inkább sajtosat, Köszí!

Dici és Duci a piknikezés után hazamentek. Megnéztek egy filmet, bebújtak az ágyba és elaludtak.

Ha nem aludtak volna el, az én mesém is tovább tartott volna!

Flóra a csodatündér

Írta: Miklós Lilien Zora - 7 éves

Illusztrálta: Káli Mónika

Egyszer volt egy kistündér. Úgy hívták, hogy Flóra. Flóra nagyon szomorú volt, mert néma volt. Ráadásul ez a kis tündér icike-picike volt. Látni lehetett, hogy egy pici lány, csak szárnyakkal és varázspálcával, aminek egy csillag volt a tetején.

Flóra mégsem volt annyira szomorú. Ő a virágokból élt. Nagyon szerette a virágokat, ez boldoggá tette és ő a boldogságból élt. Ezért nem volt annyira szomorú.

Egy nap Flóra azt vette észre, hogy egy kis pillangó beleragadt egy pókhálóba. Nagy volt a baj és Flóra ismét szomorú lett. A lepke sehogy sem tudott kiszabadulni a pókhálóból.

Flóra nem tudta mit csináljon, megfeledkezett a varázspálcájáról. De hiába is jutott volna eszébe a varázspálcája, hiszen az csak a virágokat tudta kinyitni és becsukni.

Közben a pók egyre közeledett a pillangóhoz, hogy megegye ebédre. Ekkor Flóra kicsit távolabb egy méhecskét hallott zümmögni, aki egy rózsán ült.

Integtetett a méhecskének, hogy jöjjön segíteni, de a méhecske nem vette észre. Flóra nem hagyta annyiban a dolgot. Elkezdett ugrálni és kalimpálni. Ráadásul még pörgött is a levegőben.

Amikor a pók még közelebb jutott a pillangóhoz Flóra kétségbeesett. Ekkor csoda történt, Flóra torkán kifutottak a szavak!

– Gyere méhecske egy pillangón segíteni!

Ekkor a pók már olyan közel volt, hogy hozzá tudott érni a pillangóhoz. Szerencsére a méhecske idejében odaért a csapatával. Egyikük a fullánkját használva kiszabadította a pillangót a pók hálójából.

A pillangó leesett a földre, mert eltört a szárnyacskája. Flóra varázspálcája időnként szárnyakat is tudott gyógyítani. Meggyógyította vele a pillangó szárnyát, aki megköszönte a segítséget és boldogan elrepült.

A kis tündér észre sem vette, hogy tudott beszélni, mutogatással kezdte megköszönni a segítséget a méhecskének. A méhecske megkérdezte:

- Miért mutogatsz, ha tudsz beszélni?

Flóra rájött, hogy tényleg tudott szólni a méhecskéhez. Nagy örömmel elbúcsúztak egymástól és Flóra többé nem volt néma és nem volt szomorú.

A pók is boldogan élt, aki talált magának más csemegét!

Mese a kék orrú repülőről

Írta: Dobos Zsófi – 12 éves

Illusztrálta: Lami

Egyszer nagyon régen amikor még gyerek voltam, Anyukám minden nap késő estig dolgozott. Ezért a Nagymamám adott vacsorát és Ő fektetett le aludni. A húgommal mi ezt nagyon kedveltük, ugyanis a Nagyi minden este mesét mondott a kalandjairól. A Nagyi régen légiutaskísérő volt, és nagyon sok történetet tudott mesélni arról, hogy milyen az élet a levegőben.

Amikor mondta a mesét, teljes átéléssel mesélt, de sajnos egyik mese végére sem emlékszem, mert mindig hamarabb elaludtam. Az egyik kedvencünk, amit legalább százszor elmesélt, a kék orrú repülős történet.

A mese így szólt:

Amikor légiutaskísérőként dolgoztam, egy nap beosztottak a kék orrú repülőre. Mikor beszálltam, éreztem a citrom illatát, előkészítettem mindent az utasok fogadására. Mikor beszálltak az utasok, segítettem a csomagjaikat elhelyezni, és elmondtam, hogy mit hol találnak a gépen.

Ez még csak a harmadik utam volt. Az előző alkalmakkor annyira izgultam, hogy nem is tudtam a felszállásra figyelni, de ez most már másképpen alakult. Pillangók repdestek a gyomromban most is, mert azért egy kicsit ideges voltam. Leültem a helyemre, és beövezkedtem. Úgy gondoltam, hogy majd előveszek egy könyvet, és olvasok, de amikor elkezdtünk gurulni, egyszer csak már fent is voltunk a felhők között.

Nagyon hirtelen szálltunk fel, szinte észre sem vette senki. Róma volt az úticélunk. Nagy szél volt, nagyon dobálta a repülőt, az utasok ijedt arcot vágtak. Megnyugtattam az utasokat, hogy ez máskor is elő szokott fordulni. Nem nagyon nyugodtak meg.

A repülő hirtelen irányt változtatott, és innentől már nem dobálta a szél. A kapitány közölte az utasokkal, hogy a szél megszűnt, de sajnos nincs hatalma a gép felett. Már nem Róma felé repülünk, mindenki azt találgatta, hogy hol fogunk majd leszállni.

Két óra múlva a kapitány közölte, hogy úgy tűnik leszállunk Zürichben, de a tipp nem jött be, ugyanis csak lejjebb ereszkedtünk, a gép önálló életet élt. Az utasok közt nagy hangzavar tört ki. Lehet, hogy nem kellett volna elmondani helyzetünket, de a kapitány úgy vélte, így a helyes. Ételt osztottunk megint, és mi magunk is ettünk. 6 órája keringtünk Európa felett. Mindenki érthetetlenül állt az ügy előtt.

Az egyik kolléganőmnnek hirtelen eszébe jutott, hogy mintha hallott volna valamit a kék orrú repülő legendájáról.

Az utasok közül is jelentkezett egy idősebb úr, hogy ő is hallott már történeteket egy kék orrú repülőről, ami az utasok vágyai szerint közlekedik. Ekkor az egyik utas felkiáltott: hisz én éppen a zürichi tóra gondoltam, amikor a gép Zürich felett ereszkedett. Egy másik utas pedig utána épp arra gondolt, hogy milyen jó lenne Párizsban eltölteni egy kis időt. Kiderült, hogy a repülőt az utasok gondolatai irányítják.

Ki is próbáltuk, valaki erősen koncentrált Londonra, és a gép máris Nagy-Britannia felé fordult, és ereszkedni kezdett London felett. Valaki Amerikára gondolt, és a gép máris az Óceán felett repült.

Nagyon gyorsan bárhol ott tudott teremni, és a kapitány elmondta, hogy a kerozin sem fogy el. Az utasok egymást túlkiabálva mondták a jobbnál jobb helyeket, elhangzott Madagaszkár, Hawaii, Kuba, Peking, Sydney és a világ legtöbb nagyvárosa.

A repülő megzavarodott és mozdulatlanul megállt az Óceán felett. A kapitány elkiáltotta magát: ELÉG!!!! Ha semmi nem hajtja tovább a gépet, percekben belül lezuhanunk.

Az utasok nagyon megijedtek, néma csend lett. A gép hirtelen zuhanni kezdett. Az utasok sikítoztak. A gép az óceán felett pár centiméterrel megállt, senki nem értette. Ekkor én rájöttem, hogy a gépet az utasok együttes ereje irányítja a legjobban.

Ebben a percben a gép éles fordulatot tett, és elindult hazafelé. Ekkor már mindenki tudta, hogy mi történik, és hogy mire vágyik mindenki. Az otthonára. A repülő pár másodperc után leszállt Budapesten. Az utasok békésen szálltak ki a repülőből, mindenki örült, hogy hazaértünk...

A Nagyi édes hangja még a fülemben csengett, de a világ már elsötétült körülöttem, elaludtam, ennyi jutott mára a meséből.

Mary és Waffer

Írta: Lukács Sára - 12 év

Illusztrálta: Tarnay Tünde

Valahol egy távoli városban él egy kislány akit úgy hívnak Mary. Mary nyolc éves és leghőbb vágya egy kutya, de szülei nem engedik, hogy a kislánynak bármilyen háziállata legyen.

Mivel Mary barátnői a szomszéd városban élnek, így a lány nagyon magányos, ha épp nincs iskolában és a nyári szünet rendkívül hosszú idő. Most biztosan arra gondoltok, hogyha a kislány ilyen magányos, szülei miért nem engedik, hogy legyen egy kutyusa? Azért, mert úgy érzik Mary nem elég felelősségteljes egy kutyus gondozásához.

Egyik este Mary az ágyán ülve azon morfondírozott, hogyha holnap ágyba viszi anyának a kávéját, segít megszerelni apának az autót és rendet rak a szobájában, akkor szülei meglágyulnak és lehet egy négylábú barátja.

Ahogy ezt fontolgatta a szeme sarkából megpillantott valamit odakint az ablak alatt. Közelebb lépett, hogy jobban lássa, s akkor belenézett egy csillogó borostyánsárga szempárba. A kislánynak a lélegzete is elállt a rémülettől. Legszívesebben elfordult volna ám kíváncsisága legyőzte félelmét. Állta a lény átható pillantását. A dermesztő pillanat rögtön elszállt, mert a szempárból cuki, barátságos zöld dinófej lett, ami beszélni kezdett:

- Figyelj kislány! Tudom, ez ijesztően hangzik, de most velem kell jönnöd! Alkalmas vagy egy feladatra. El is mondom, miért pont téged választottalak. Tiszta szívű vagy, kedves és gondoskodó. Ül fel a hátamra, elviszlek oda ahonnan jöttem -.ezzel a dinó felreppent az ablakpárkányra és Mary láthatta hosszú tüskés farkát, fűzőld, denevérszerű szárnyait és görbe ujjú karmos lábait. A dinón látszott, hogy Mary válaszára vár.

-Na, mit mondasz kislány, velem jössz?- kérdezte türelmes mosollyal. Mary nem tudta mire vélni a helyzetet. Itt ül az ablakpárkányon egy rég kihalt őshüllő és azt akarja, hogy a hátára üljön és elmenjen vele egy ismeretlen helyre! Ki tudja hová viszi? Anyu és apu mindig azt mondja ne álljon szóba idegenekkel! Vajon ez a dinókra is vonatkozik? Végére is egy feladatra választották ki, miért ne élne a lehetőséggel?

-Rendben na, veled megyek – sóhajtott Mary egy árnyalatnyi félelemmel a hangjában.

- Jól van, akkor pattanj fel! – örvendezett a dinó, mire a kislány óvatosan a hátára mászott.

Mary átölelte a nyakát és már el is emelkedtek az ablakpárkányról. Szálltak, szálltak perceken, talán órákon át. A kislány már nem érzett mást csak a csontig hatoló hideget, a szelet és útitársának pikkelyes bőrét a keze alatt. Láttak fenyő és tölgyerdőt, hegyet és völgyet és a természet legfurcsább jelenségét, egy cukorka erdőt. Egy kis falu felett lebegtek amikor leszálltak egy felhőkből álló világos rétre.

-Egy órád van, hogy válassz!- szólt a dinó rejtelmesen majd tovaszállt.

Mary állt a felhőkön és úgy érezte, átverték. Hogy is fog hazajutni, és egyáltalán miből kellene választania? Ahogy ez a gondolat átfutott az agyán, a semmiből háziállatok kerültek elő, nyávogtak, ugattak, a kishalak

medencében lubickoltak, sőt papagájok is repdestek körülötte. A dinó is feltűnt a kislány háta mögött és így szólt:

-Ők olyan állatok akik életüket veszítették fiatal korukban, mert a gazdájuk nem bánt szépen velük. Te adhatsz valamelyikőjüknek egy második esélyt. Válassz egyet és ő a tiéd lesz!

A lány sugárzó arccal megragadott egy közelben álló három lábú kis kutyust és felpattant sárga szemű barátja hátára . A hazaút sokkal rövidebbnek tűnt. Pirkadatra már otthon is voltak.

Mary Waffernek nevezte el kutyáját. Szülei elfogadták az állatkát, mivel a kislány beszámolt arról, hogy kóborkutya volt, nem hagyhatta egyedül.

Se Mary, se Waffer nem volt többé magányos. Minden percüket együttöltötték. Egy hét múlva este amikor Mary újdonsült barátjával az ágyában aludt, zörgettek az ablakon. Mary kinyitotta az ablakot, mert látta, hogy a dinó az.

-Boldog vagy kislány?- kérdezte.

-Igen boldog vagyok, hogy ezt az aranyos kutyust boldoggá tehettem!

A nem várt utazás

Írta: Németh Abigél – 9 éves

Illusztrálta: Káli Mónika

Egyszer egy szép nyári napon megtörtént a nem várt dolog. Karcsi elkészítette az időgépet. Hanem ezt meghallották a kanári ikrek. A pirosat Majának, a kéket Nándinak hívták. Maja és Nándi úgy döntöttek, hogy megnézik az időgépet. Ebből lett a baj. Amikor berepültek a terembe, az időgép beindult, a madárikreket beszippantotta.

A következő pillanatban a régi vadnyugaton találták magukat.

- Ez a te hibád! – mondta Nándi.
- Nem, ez a tiéd! – kiáltotta Maja, majd hirtelen megláttak valakit közeledni.
- Ki az? – kérdezték egyszerre.
- Csak én vagyok! – válaszolta az árny. - Lóri, a kisoroszlán.
- Oroszlán? – szálltak fel a madarak.
- Igen, oroszlán. Mi más lennék? – mondta Lóri.
- Jó. – mondták a kanárik. Nándi azért megkérdezte:
- De ugye...nem bántasz minket? – fejezte be Maja.
- Én? – szipogva kérdezte Lóri. – Ilyet feltételeztek rólam? Hát nem csoda, hogy nincs egy barátom sem. – zokogta, majd szomorúan elhallgatott.

A madár ikrek összenéztek. Nem akarták Lórit megbántani. Egymásra pillantottak, s ugyanarra gondoltak. A nem várt idegen után szaladtak.

- Várj meg Lóri! – csivitelték, közben Lóri megfordult.

- Legyél a barátunk! – kérték a kanárik.
- Igazán? – lepődött meg az állatok királya.
- Igen! – válaszolták a madarak. De nem tudod véletlenül, merre van a hazavezető út?
- Azt hiszem...Menjetek be a faluba, ott találtok egy kutat. Abba ugorjatok bele és már otthon is vagytok.

A madarak elfogadták a tanácsot, majd útnak indultak. Néhány óra repülés után elérték a falut. A kutat is szerencsésen észrevették a magasból. Nagyon örültek a gondolattól, hogy végre hazaérkeznek. De, jaj! A kutat katonák őrizték.

- Most mit tegyünk? – nyugtalankodott Nándi. De Maja nagy bátran átrepült az útonállók fölött, s berepült a kútba. Onnan kiáltott vissza Nándinak.
- Gyere Nándi! Gyere! – biztatta testvérét. Nándi félénk, ijedős természete ellenére megpróbálta és ő is sikerrel járt. Együtt mentek át a kúton. Néhány perc alatt hazaértek. Otthon, édes otthon! – ujjongva kiáltottak fel, s megfogadták, hogy soha többé nem mennek az időgép közelébe.

A színek varázsa

Írta: Duverger Rebeka - 8 éves

Illusztrálta: Pomlényi Paulina

Tudni illik, hogy a színek a mi életünkben nem csak holmi egyszerű színek, hanem jelentőségük is van. Például a bordó buzdít. Meg például a piros nyugtalanító. A zöld pedig nyugtató. A rózsaszín a virágokra emlékeztet. Hát igen, ilyenek a színek! De most készítsétek elő a varázsfületeket, hogy el tudjak mesélni egy rövid mesét. Az a címe, hogy A két szín összetalálkozása.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Fehér meg egy Piros. Elhatározták, hogy kimennek sétálni a rétre. Amint a Piros sétálgatott a tó mellett, egyszer csak zajt hallott egy bokor mögül.

Amint közeledett a bokorhoz, egyre egyértelműbb lett, hogy vannak a bokor mögött. Aztán amikor még közelebb hajolt, meglátta, hogy nem csoda, hogy zörög a bokor, mert a Fehér szamócát szed a bokorról. Először mindketten meglepődtek. Utána már megnyugodtak, hogy nem róka vagy farkas támadt rájuk.

Miután megnyugodtak, megkérdezték magukban, ki ez és mit csinál itt. Egyszer csak megszólalt a Piros:

- Ki vagy te?- kérdezte.

A Fehér válaszolt. De nem egészen azt mondta, amit kérdezett a Piros. Azt mondta:

- Én is kérdezhetném ezt!.

A Piros kezdte a megismerkedést.

- Szia! Engem úgy hívnak, hogy Piros.

- Szia! engem meg úgy hívnak, hogy Fehér.

- Te honnan jöttél? – kérdezte a Fehér.

- - Piriből.- válaszolta a Piros. –És Te?- kérdezte a Piros.

- - Én Hófehérkéből.- válaszolta a Fehér.

- - Hmm... -mondta a Piros. – Meghívlak teázni. Eljössz?

- - Hát persze, örömmel.

- - Akkor kedd délután.

A Nap már le akart gurulni az égről, mikor megjelent a Piros ajtaja előtt a Fehér.

- Na végre, hogy megjöttél! – mondta a Piros. - Milyen teát kérsz?

- Erdei gyümölcsöset.

A fehér megölelte a Pirost.

- - Olyan jó itt le...- de már nem tudta befejezni a mondatát.

Összefolyt a két szín, rózsaszín lett belőlük.

Gratulálunk még egyszer minden kis meseírónak és
köszönöm az illusztrációkat festő barátainak :)

Jó meseolvasást kívánok szeretettel!

Lami